

S-a vorbit despre traducere pentru străinătate. Este adevărat că, dacă proza noastră este ceva mai bine cunoscută în străinătate, piesele de teatru scrise la noi în țară sînt mai puțin cunoscute. Există acum șanse să se schimbe această situație. Există posibilitatea să se înființeze în România o editură specială pentru străinătate, care să tipărească numai în limbi străine, pentru exportul de carte, după cum sînt șanse să se găsească edituri în străinătate care să tipărească operele scriitorilor români. Pînă atunci, va trebui, totuși, să acționăm. Se vor întreprinde, la Uniunea Scriitorilor, măsuri care vor facilita trimiterea la edituri străine a propunerilor de traducere a cărților de valoare din toate genurile, inclusiv a pieselor.

In acest Colocviu al literaturii dramatice s-au făcut mai multe propuneri. Conducerea operativă a Uniunii Scriitorilor le va cataloga și le va supune Biroului și Consiliului. În limita competențelor și a posibilităților noastre, vom încerca să aducem la îndeplinire ceea ce s-a propus. Nu putem să ne rezolvăm problemele decît printr-o muncă în colectiv, într-un spirit colectiv. Va trebui ca rezultatele la care am ajuns în acest prim Colocviu să le transmitem asociațiilor, în special secției de dramaturgie a Asociației scriitorilor din București. Impreună cu conducerea Uniunii Scriitorilor, aceste asociații trebuie să aibă posibilitatea de a soluționa tot ceea ce poate fi soluțional. Va trebui ca Uniunea și asociațiile să facă mai mult pentru ca scriitorii români, maghiari, germani, toți scriitorii din România, de orice naționalitate ar fi, să strîngă mai mult relațiile dintre ei, pentru că, să o recunoaștem deschis, nu ne cunoaștem reciproc operele atît cît ar trebui, nu se fac traduceri reciproce atît cît este nevoie. Sîntem scriitori în limbi diferite, ai aceluiași popor, trăim pe același teritoriu, milităm pentru aceeași cauză, constituim o unitate și nu celule separate, care nu comunică între ele.

Dacă ar fi să tragem o concluzie generală asupra rezultatelor acestui prim Colocviu al literaturii dramatice din România, putem să afirmăm că ele sînt bune. Colocviul acesta a fost doar un început. El trebuie să se prelungească în reviste, în asociații, astfel ca viitoarea reuniune să ofere ocazia unui bilanț pozitiv al realizărilor dintre două întâlniri ale dramaturgilor, să înregistreze apariția unor opere teatrale — parte integrantă din marea cultură pe care trebuie s-o construim, cultură pentru care fiecare om de artă din țara aceasta arde.

NOTE

Dramaturgia lui Alecsandri în ediție integrală

In suita de „Opere“ a colecției „Scriitori români“, editată de „Minerva“, Georgeta Rădulescu-Dulgheru începe, cu volumul V al seriei „Alecsandri“, tipărirea integrală a dramaturgiei bardului de la Mircești. În aproape 1000 de pagini, volumul (care va fi urmat de alte două) este primul din seria care va înfățișa cînturilor de astăzi strădania de o jumătate de veac a scriitorului, în domeniul dramaturgiei. Ni se restituie, deci, într-o ediție critică, cele peste 50 de cînticele comice, scenete, come-

dii, vodeviluri, drame în versuri și în proză.

Alecsandri era convins de importanța teatrului său în mișcarea culturală a timpului, de vreme ce îi scria, în 1865, lui A. Hurmuzaki, „Nu știu dacă am creat Teatrul Național, dar știu că i-am adus un mare concurs...“ Într-o măsură, îl crease, căci a înzestrat scena națională, între 1840 (Farmazonul din Hirău) și 1890 (Ovidiu), dcci, într-o jumătate de veac, cu un repertoriu original, condiție vitală a oricărui Teatru Național.

Volumele de opere consacrate dramaturgiei vor contribui hotărîtor la cunoașterea temeinică, de către noile generații, a rolului jucat de Alecsandri în istoria teatrului nostru. Ele cuprind : piesele publicate de autor în volume (vol. V) ; cele tipărite în broșuri și periodice (vol. VI) ; cele rămase în manuscris, adică încercă-

rile dramaturgice nefinalizate (vol. VII).

Deocamdată, în această primă secțiune, se reproduc primele două tomuri din „Opere complete“ tipărite de Alecsandri la Socec, în 1875. Sînt „Căntonete comice“, „Scenete“, „Operete“, „Vodeviluri“...

Se pare că acest an editorial îi este favorabil poetului, sub raportul edițiilor critice. În librării se mai află, paralel cu seria de opere citată, a editurii „Minerva“, și volumul III, tot dintr-o serie de „Opere“ — Alecsandri, inițiată, în 1965, de regretatul G. C. Nicolescu, la Editura Academiei.

Fie ca nobila competiție dintre cele două prestigioase edituri să ne restituie cît mai grabnic toată opera lui Vasile Alecsandri !

I. N.